

M i R A

Barne- likestilling og inkluderingsdep.
Postboks 8036 Dep
0030 Oslo

Oslo, 15.september 2011

Vår ref: 201101697-/MLS

Høringsvar i forbindelse med Høring - NOU 2011:7 Velferds- og migrasjonsutvalget

Vi på MiRA-Senteret takker for muligheten til å komme med et høringsvar og forslag i forbindelse med Høring – NOU 2011:7 Velferds- og migrasjonsutvalget.

MiRA-Senteret er et ressurs- og kompetansesenter i minoritetsspørsmål. Vi jobber hovedsakelig for rettigheter til kvinner med minoritetsbakgrunn og vi vil derfor konsentrere oss om å kommentere de punktene hvor kvinner og innvandring er nevnt i denne rapporten. Vi vil i dette høringsvaret utelukkende kommentere på de konkrete tiltakene som kommisjonen anbefaler. Det er en omfattende rapport og kommisjonen har hatt en krevende jobb med utdypende forhistorikk og statistikker. Vi håper at de kommentarene/forslagene som blir sendt inn vil bli tatt til etterretning for videre arbeid med å sikre et godt velferdssystem i Norge.

Vi vil kommentere kapittel 14 i rapporten: Vurdering av tiltak

På side 322, nevnes EØS-borgere og velferdsytelser. I dette avsnittet synes MiRA-Senteret at forskjellsbehandlingen fremheves mellom innvandrere fra EØS- land og innvandrere fra det rapporten kaller ”tredjelandts” innvandrere. EØS- borgere har flere rettigheter og kan for eksempel lettere få familiegjenforening enn innvandrere som kommer fra områder utenfor EØS. Flyktninger og asylsøkere får innskrenkede rettigheter kun basert på deres opprinnelsesland. Dette er ikke en rettferdig politikk i et velferdssystem. Norsk innvandringspolitikk kan ikke utformes med klare sosiale skiller mellom de forskjellige innvandringsgruppene. Skal ”tredjelandts” borgere bli ”tredjerangs” borgere i Norge?
En foreslått innstramming av økonomiske stønader som trygd kan føre til en forverring av situasjonen for de fattigste i Norge.

På side 327, er vi enige i at tosporalternativet ikke må innføres. Det at en i det hele tatt har analysert spørsmålet om å innføre sterkere differensiering av rettigheter etter botid for innvandrere er uakseptabelt. De universelle menneskerettighetene er kommet i bakgrunnen ved denne førsteanalysen. Norge er en velferdsstat, noe som betyr at staten prøver å skape gode og trygge livsvilkår basert på sosiale goder. De som trenger de sosiale godene mest er de fattige, syke og de som kommer fra svakere levevilkår. Ved bare å gi velferdsytelser til majoriteten, ender vi opp med ikke å gi til de som trenger det mest. På den måten skaper vi et forskjellssamfunn og et enda større gap mellom fattig og rik. I forhold til diskrimineringsprinsippet vil vi understreke at stønader bør gis på bakgrunn av behov og ikke hvor personen kommer fra. Vi er derfor glad for

at dette forslaget ikke gjennomføres og at kommisjonen har konkludert med at dette vil hemme integrering og bryte med prinsippet om universalitet.

M i R A

Barnehager og kontantstøtte nevnes på side 333-334 i rapporten. Vi er bekymret for rapportens fremstilling av kontantstøtten som et lukrativt alternativ til arbeid. Vår erfaring tilsier at denne vinklingen er nedverdiggende, det er heller mange kvinner med minoritetsbakgrunn som ønsker jobb, men blir møtt med diskriminering på arbeidsmarkedet og blir nedvurdert for jobbintervjuer. I senere tid har vi også sett at mange kvinner som får praksisplass gjennom NAV, ikke får fast ansettelse eller tilbud om jobb etter endt praksis. Kontantstøtten gir valgalternativer for innvandrerkvinner om å bli hjemme med barna eller sende dem i barnehage de 2 første årene av deres liv. Majoriteten, som ofte har høyere inntekter, kan klare seg på en inntekt uten kontantstøtte, men det kan ikke minoriteten når de blir utsatt for forskjellsbehandling i systemet.

Velferd betyr trygge livsvilkår. Vi som er oppvokst i Norge vet hva det vil si å ha en trygghet. Det er ikke mange med minoritetsbakgrunn i Norge som kan si det samme. Ofte kommer de fra land som ikke tenker på velferd eller ytelser til sine innbyggere. Det å integrere seg i et helt nytt land med nytt språk og kultur kan ta tid. Den tiden må vi bruke til å skape trygge livsvilkår. Det er bare ved å ha en trygghet en kan ta valg og få selvtillit til å utvikle seg faglig eller i jobbsammenheng. Det er et menneskelig behov å få anerkjennelse for at en gjør noe som er bra, ved for eksempel å ha en jobb og oppdra sin familie på best mulig måte. En bør ikke forskjellsbehandle majoritet og minoritet da de universelle menneskerettighetene må telle. Det betyr også at heller ikke minoritetsgrupper seg i mellom må bli forskjellsbehandlet.

Vi takker igjen for at vi fikk muligheten til å sende inn kommentarer til denne høringen NOU 2011:7, Velferds- og migrasjonsutvalget. Vi ønsker kommisjonen lykke til videre med arbeidet og håper det kan føre til trygghet for alle.

Med vennlig hilsen

Fakhra Salimi
Leder, MiRA-Senteret